

РЕШЕНИЕ

№ 3583

гр. София, 10.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 04.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **4476** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. Закона за българските лични документи (ЗБЛД).

Образувано по подадена чрез адвокат С. П. жалба от В. М. Ц., срещу мълчалив отказ на заместник – директор на СДВР да се произнесе по направено на 19.05.2010 г. искане, рег. № ДС 7013, да бъде отменена Заповед № ЗДС – 2273/24.03.2010 г., с която на оспорващия е наложена забрана, на основание чл. 76, т. 6 ЗБЛД да напуска страната.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от упълномощения адвокат, който поддържа жалбата. Позовава се на Директива 2004/38/ ЕО, както и на Решение № 3909/2010 г. на ВАС, постановено по адм. дело № 13704/2009 г. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – заместник - директор на С. Д. на В. Р. не се представлява в съдебното производство и не е изразил становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства, приема следното.

С издадена от заместник – директор на СДВР № ЗДС – 2273/24.03.2010 г., на жалбоподателя Ц. е наложена ПАМ „забрана за напускане на страната”, на основание чл. 75, т. 6 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД). По делото няма данни и не се твърди тази заповед да е била оспорена, поради което

следва да бъде прието, че е влязла в законна сила на 30.04.2010 г. (л. 15). Забраната е наложена във връзка с направено от частен съдебен изпълнител искане, въз основа на издадени от С районен съд два броя изпълнителни листове, с които е установено изискуемо задължение на лицето, като солидарен длъжник, в размер общо над 5 000 лева, заедно със съответните лихви.

На 19.05.2010 г. адвокат С. П., като пълномощник на В. Ц. е отправил писмено искане, вх. № ЯДС -7013/19.05.2010 г. (л. 18) органът, издал заповедта да отмени същата, като е цитирано споменатото по – горе решение на ВАС, както и текстове от Директива 2004/38/ ЕО. До 09.06.2010 г. и до настоящия момент сезираният с искането административен орган не се е произнесъл по същото с изричен акт.

Жалбоподателят оспорва мълчаливия отказ, като изложените в жалбата и в съдебно заседание аргументи касаят по същество законосъобразността на наложената ПАМ. Твърди се, че заповедта, с която е наложена ограничителната мярка противоречи на чл. 27, ал. 1 от Директива 2004/38/ ЕО, както и че материалноправната разпоредба на чл. 75, т. 6 ЗБЛД противоречи на директивата. Искането е Съдът да отмени мълчаливия отказ и Заповед № ЗДС – 2273/24.03.2010 г.

Предвид данните за депозиране на искането до административния орган подадената на 09.06.2010 г. до Съда жалба от пряко засегнатото лице е процесуално допустима за разглеждане.

Не се спори, че заповедта, с която е наложена ПАМ е влязла в сила и съответно е произвела целения резултат. Административното производство за издаване на индивидуален административен акт за отмяна на Заповед № ЗДС – 2273/24.03.2010 г. е започнало по инициатива на засегнатото лице – жалбоподателят Ц.. Така, както е изложено искането може да бъде квалифицирано условно с правното основание на чл. 99, т. 1 АПК, с уговорката, че жалбоподателят не разполага с инициативата да го направи. Производството по искане за възобновяване на влязъл в сила акт, според чл. 103, ал. 2 АПК се подчинява на установените в Глава шеста процесуални правила. От друга страна, от неясната разпоредба на чл. 78а ЗБЛД може да се направи изводът, че органът, издал заповед за налагане на ПАМ може сам да отмени същата, при наличие на промяна на обстоятелствата, въз основа на които е било наложено ограничението. Според решаващия съдебен състав и в двете хипотези административният орган дължи изрично произнасяне с индивидуален административен акт, по отправено до него искане да отмени акта, който сам е постановил. Този извод Съдът обосновава и с непосредствената приложимост на текста на чл. 27, ал. 1 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, от 29 април 2004 г., относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите–членки, както и с убеждението си, че нормата на чл. 75, т. 6 ЗБЛД, като противоречаща на директивата не следва да бъде прилагана. С тази норма е въведено ограничаване на правото на излизане от държава – членка, като част от

правото на свободно движение (чл. 21 от Договора за функционирането на Европейския съюз, предишен чл. 18 ДЕО). Основанията за предвиденото в закона ограничаване не са предвидени в директивата, поради което пряко ѝ противоречат.

С оглед изложените съображения Административен съд С. – град, 14 състав намира, че следва да отмени частично мълчаливия отказ на заместник – директор на СДВР да се произнесе с изричен акт по отправено до него писмено искане, вх. № ЯДС -7013/19.05.2010 г. Жалбата срещу мълчаливия отказ за отмяна на заповедта следва да бъде отхвърлена в частта, касаеща наложената забрана за напускане на страната относно държави, нечленуващи в Европейския съюз. Съдът приема също, че решаването на въпроса, с който е сезиран органът е предоставено на преценката именно на този орган и за това делото, като преписка следва да бъде изпратено на заместник – директора на СДВР с указания да се произнесе с изричен административен акт, като се съобрази с дадените по – горе задължителни указания по прилагането и тълкуването на закона, при условие, че приеме искането за процесуално допустимо за разглеждане по същество.

Така очертаната изход на съдебния спор определя като частично основателна заявената от жалбоподателя претенция за присъждане на разноски - внесена държавна такса от 10 лева. Доказателства за направени разноски за възнаграждение за един адвокат не са представени. Приложено е (на л. 19) заверено от адвоката копие на пълномощно, в което липсва отразяване на данни за договорено и платено възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, ал. 4, чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 1 АПК Административен съд С.-град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на В. М. Ц. мълчаливия отказ на заместник – директор на СДВР да се произнесе по направено на 19.05.2010 г. искане, рег. № ДС 7013, да бъде отменена Заповед № ЗДС – 2273/24.03.2010 г. в частта, с която е наложена принудителна административна мярка „забрана за напускане на страната” по отношение на държавите - членки на Европейския Съюз.

ВРЪЩА делото като преписка на заместник – директора на СДВР за произнасяне в частта, с която е наложена принудителна административна мярка „забрана за напускане на страната” по отношение на държавите - членки на Европейския Съюз, съобразно дадените в мотивите на настоящото решение задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на В. М. Ц. срещу мълчаливия отказ на заместник – директор на СДВР да се произнесе по искане, № ЯДС -7013/19.05.2010 г. за отмяна на Заповед № ЗДС – 2273/24.03.2010 г., в частта ѝ, с която е наложена принудителна административна мярка „забрана за напускане

на страната” относно държавите, нечленуващи в Европейския съюз. ОПРЕДЕЛЯ на административния орган 14 – дневен срок за произнасяне.

ОСЪЖДА Столичната Д. на В. Р. да възстанови на В. М. Ц. – ЕГН: * държавната такса в размер на 10 лв. (десет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.